

虚像の道化師

กาลเลโอ ไคคัต ปริศنالวงตา

7 คดี 7 ฆาตกร
ที่มีบทสรุปสุดคาดเดา

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน

สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์, วิลาสินี สาโรวิท แปล

กาลิเลโอไซเคดีปริศنالวงตา 虚像の道化師

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
สุวิรัตน์ งามสง่าพงษ์, วิลาสินี สาโรธาท แปล

KINDAN NO MAJUTSU by HIGASHINO Keigo
Copyright © 2015 HIGASHINO Keigo
All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2015.

Thai translation rights in Thailand reserved by Booktime Co., Ltd.
under the license granted by HIGASHINO Keigo arranged with Bungeishunju Ltd., Japan
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท มัด โทโม จำกัด

ISBN E-book 978-616-14-0322-5

ประธานกรรมการบริหาร	จินตนา เฉลิมชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ	อลีน เฉลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา	ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
บรรณาธิการบริหาร	วรุดม ทองเชื้อ
บรรณาธิการต้นฉบับแปล	ทินภาส พาหะนิชย์
บรรณาธิการเล่ม	นันท์วิชน์ สกกลกุล
บรรณาธิการประสานงาน	Wonsuk28
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย	ณัฐพงษ์ ภาคิแพพทย์
ศิลปิน	Vinussa
พิสูจน์อักษร	บุญญาพร ไพรศรี
ฝ่ายการตลาด	อัคคณัฐ ขมนม
ฝ่ายขาย	มนัญชยา ศิริวงษ์
Website	www.booktime.co.th
Facebook	DaifukuPUB

คำนำสำนักพิมพ์

เสน่ห์เรื่องสั้นนั้นเข้มข้นยิ่งนัก เพราะต้องอยู่ในหน้าอันจำกัด แถมยังเป็นเรื่องสั้นสืบสวนสอบสวนด้วยแล้ว ทุกตัวอักษรจึงทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวในสไตล์ซึกหมัดเดียว

และยังเป็นเรื่องสั้นจากเทพนักเขียน อิงาชิโนะ เคโงะ ด้วยแล้ว สนุกจับใจอบอุ่นเหมาะสมลงตัว เหมือนกินบะหมี่เย็นในชามกำลังพอดี แต่อร่อยตัวโตเหมือนภูเขาฟูจิ

แน่ใจหรือว่าข้อมูลที่เราได้เห็น ได้ยิน ได้สัมผัส เป็นความจริง คดีคราวนี้ของ คุณานางิ ซุนเป ก็ยังคงมีแต่เรื่องที่เหลือเชื่อ เห็นชื่อเล่มและประโยคแรกในคำนำแล้วอาจคิดว่าเล่มนี้จะเหมือนกับเล่ม “กาลิเลโอไขคดีสืบวิญญาณ” ถ้าคิดอย่างนั้นละก็ โดน “ปริศนาหลงตา” เข้าไปแล้วละ

แม้คดีในคราวนี้จะมาในรูปแบบเรื่องสั้น 7 เรื่อง แต่ก็ยังคงความสนุกของซีรีส์ “กาลิเลโอ” เอาไว้ได้อย่างยอดเยี่ยม ทั้งการดำเนินเรื่องที่กระชับจับใจ บทสนทนาระหว่างตัวละครที่มีสีสัน และที่ขาดไม่ได้คือ “ปมปริศนา” ที่ yukawa มานาบุ นักฟิสิกส์อัจฉริยะต้องเผชิญ

ว่าแล้วก็ไปพิสูจน์กันเลยว่า ปมปริศนาในคราวนี้จะลงและปั่นหัวผู้อ่านให้สับสนได้อย่างไรกัน

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

คำนำนักแปล

ผู้แปลได้ยินชื่อเสียงชื่อนักเขียนฮิงาชิโนะ เคโงะที่โด่งดังทางด้านวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนมานาน ความสนุกของเนื้อเรื่องการ์ตูนที่ได้จากการถูกนำไปทำละคร จนมีผู้ชมติดตามเป็นจำนวนมาก ในคราวนี้เมื่อผู้แปลได้รับโอกาสให้มาแปล กาลิเลโอไชคดียุคดาราศาสตร์เล่มนี้ จึงไม่รีรอรีบฉวยโอกาสของนี้ไม่ให้หลุดลอยไป และผู้เขียนก็ไม่ทำให้ผิดหวังเลยจริงๆ ทุกตอนในกาลิเลโอเล่มนี้เนื้อหาสนุกชวนติดตาม ลุ้นตัวคนร้ายและยังแฝงความรู้ทางวิทยาศาสตร์เหมือนเช่นในทุกเล่มที่ผ่านมา เป็นการทำงานแปลที่สนุกที่สุดอีกเล่มหนึ่งของผู้แปลเลยก็ว่าได้ ทั้งนี้ ขอขอบคุณผู้เขียนที่ได้สร้างสรรค์ผลงานอันมีค่าให้เกิดขึ้นในวงวรรณศิลป์ และขอขอบคุณสำนักพิมพ์ที่หยิบยื่นโอกาสอันมีค่านี้แก่ผู้แปล ให้ได้มีส่วนร่วมในการทำหนังสือเล่มนี้ ผู้แปลหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะได้รับอรรถรสความสนุก ความสุขตั้งแต่หน้าแรกนี้ไปจนจบเล่ม

สุวิรัตน์ งามสง่าพงษ์

สังเกตไหมว่า เวลาแวะไปตามร้านหนังสือคุณจะได้เห็นนวนิยาย
สืบสวนสอบสวนมากมาย วางเรียงรายอยู่เต็มชั้น

ผู้แปลก็เป็นคนหนึ่งที่ชอบแวะเข้าไปดูว่าตอนนี้มีนวนิยายสืบสวน
สอบสวนเล่มไหนที่น่าสนใจบ้าง และผู้แปลก็ได้มาพบนวนิยายชุดกาลิเลโอ
ของอิงาซิโนะ เคโงะซึ่งตรงกับซีรีส์ญี่ปุ่นที่เคยได้ดูและชื่นชอบมากมาก่อน
ผู้แปลจึงอดไม่ได้ที่จะรีบควักกระเป๋าจ่ายเงิน โดยแทบจะไม่ได้เปิดอ่าน
ด้านใน เมื่อได้อ่านจบก็รู้สึกไม่ผิดหวังเลยที่ตัดสินใจซื้อ

ด้วยวิธีการเขียนที่แสดงถึงปฏิกิริยาไหวพริบของยูกว่า มานานู
และนิสัยจริงจังแต่แฝงความเป็นของเพื่อนซี้ คุณานางิ ซุนเป กอปรกับ
การขยันทำการบ้านของผู้เขียนด้านปฏิกิริยาทางวิทยาศาสตร์ ทำให้อ่าน
ได้วางไม่ลงเลยทีเดียว

และเมื่อผู้แปลได้รับโอกาสจากสำนักพิมพ์ให้แปลนวนิยายชุดนี้
ผู้แปลก็ไม่รีรอที่จะรับ เนื่องจากู้ก่อนแปลเลยว่าต้องได้ถ่ายทอดอะไร
สนุกๆ ให้ผู้อ่านเป็นแน่

ผู้แปลหวังอย่างยิ่งว่านวนิยายที่ท่านถืออยู่ในมือเล่มนี้จะทำให้ท่าน
ได้เพลิดเพลินกับเนื้อหาการสืบสวนคดีโดยใช้หลักวิทยาศาสตร์ได้อย่าง
น่าทึ่ง และกลายเป็นหนึ่งในหนังสือเล่มโปรดในใจ

วิลาสินี สาโรชาวาท

กาลิเลโอไวกติปริศนาดวงตา

สารบัญ

บทที่ 1	งงงวย	8
บทที่ 2	มองเห็นทะลุปรุโปร่ง	65
บทที่ 3	เสียงจากใจ	118
บทที่ 4	บอลโค้ง	176
บทที่ 5	ส่งกระแสดิจิต	218
บทที่ 6	บิดเบือน	262
บทที่ 7	แสดงละครตบตา	315

虚像の道化師

อิงซึโนะ เคโงะ

บทที่ 1

งงงวย

1

ซาโตยามะ นามิยังตัดสินใจไม่ได้ว่าตัวเองควรจะมองเป็นเรื่อง
เครียดหรือเรื่องตลกดี แต่ถ้าเชื่อสัญชาตญาณตัวเอง มันไม่น่าไว้วางใจซัก
แต่เท่าที่ดูสีหน้าของชายหญิงทั้งสิบคนที่นั่งพับขาหันหน้าชนกัน หันหลัง
ให้ผนังห้องแคบๆ อันมืดสลัว ดูเหมือนจะไม่มีใครกังขาการกระทำของ
พวกตัวเองเลยสักคน นามิคิดว่าหากมันเป็นการแสดงเพื่อที่จะหลอกลวงเธอ
ก็ช่างเป็นพลังสามัคคีอันยิ่งใหญ่ แถมทุกคนยังมีทักษะการแสดงไม่เบา

จู่ๆ ก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบ คงเป็นเพราะบรรยากาศขมุกขมัว
อีกทั้งหน้าต่างเปิดอ้าซ่า วันนี้อากาศเย็นทั้งที่เป็นช่วงดอกซากุระร่วง เวลาที่
มีการส่งพลังจิตกันในห้องนี้ พวกเขาชอบเปิดหน้าต่างเพื่อขับไล่วิญญาณ
และสิ่งสกปรกในจิตใจ

“เออละ...” ชายที่นั่งอยู่ตรงกลางที่นั่งประธานเอ่ยขึ้น เขาชื่อ เรนซากิ ชิโค แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ชื่อจริง

ในแผ่นพับเขียนไว้ว่าเขาได้ชื่อนี้มาเพราะคืนหนึ่งมีนักบุญมาปรากฏตัวที่ข้างหัวนอน

“ขอโทษด้วยที่เรียกให้มาพร้อมหน้ากันถึงที่นี่ เพราะมีเรื่องที่ฉันอยากจะถามให้แน่ใจ” เรนซากิพูดด้วยน้ำเสียงสงบ ตามประวัติย่อเขาอายุ 55 ปีแล้ว รูปร่างผอมและโกนศีรษะ ชุดเสื้อกางเกงสีขาวกลายเป็นเครื่องหมายการค้าของเขาไปแล้ว

สายตาของเรนซากิหันมาทางนามิที่นั่งอยู่ปลายแถว

“มาจากนิตยสารทราย วีคลี่ (Try Weekly) ใช่ไหม ขอโทษนะ กะว่าจะให้ดูการฝึกปฏิบัติของบรรดาสาวก แต่ดันกลายเป็นแบบนี้”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอโบกมือปฏิเสธ

“มีประโยชน์กับทางเรามากค่ะ ขอขอบคุณนะคะที่ให้เข้ามาเก็บข้อมูล” เรนซากิพยักหน้า แต่ขมวดคิ้วมุ่น

“อันที่จริงฉันไม่อยากจะคนภายนอกเห็นเรื่องแบบนี้ เพราะมันก็เป็นเรื่องน่าอายของกลุ่มลัทธิ แต่ถ้าให้เห็นแต่ส่วนดี พวกคุณคงจะไม่รู้จักเราจริงๆ การที่คนเราทำผิด มันเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ สำคัญที่ว่าจะสำนึกผิดและกลับใจได้หรือเปล่า สิ่งที่ยากให้คนรู้ในวินัยนี้คือ กลุ่มลัทธิของเรามีการปฏิบัติเพื่อชำระล้างตัวเอง”

นามิพยักคิ้วคำนับ ทานากะตากล้องที่นั่งข้างๆ ก็คิ้วคำนับด้วย

เธอตั้งใจที่วันนี้กลายเป็นเรื่องน่าสนุกเกินคาด ตอนนั้นเหมือนจะเกิดปัญหาขึ้นเสียแล้ว

เรนซากิยึดตัวตรง สีหน้าเคร่งขรึมยิ่งขึ้น

“วันนี้ที่ให้มารวมตัวกันเนื่องจากพบปัญหารุนแรง ฉันเชื่อว่า ‘สมาคมกูโอ’ มีความเป็นปึกแผ่น ทุกคนมีเป้าหมายเดียวกัน แสวงหาสิ่งเดียวกัน แต่น่าเสียดายที่มันไม่ได้เป็นแบบนั้น ในวันนี้มีคนเดียวที่ได้รับการดูแลจาก

กูโอ แต่ในใจกลับคิดคดทรยศพวกเรา”

บรรยากาสดึงเคียดก่อนหน้านี้เริ่มมีเสียงเคลื่อนไหวพริบพับ
บางคนเปลี่ยนท่าทาง

“นี่คือเรื่องที่น่าเสียดยอย่างยิ่ง” เรนซากิกล่าว “พวกเรามุ่งมั่น
ชำระล้างจิตใจให้บริสุทธิ์ ผู้คนมากมายที่กำลังเป็นทุกข์กับความเจ็บป่วย
หรือสัมผัสภาพ มีสาเหตุมาจากจิตใจของตัวเอง ช่วงที่มีชีวิตอยู่ เกิดการ
สะสมสิ่งสกปรกต่างๆ จนก่อให้เกิดภัยร้าย ดังนั้นการจัดสิ่งสกปรกนั้น
ออกไปจะทำให้คนส่วนใหญ่มีความสุข นี่คือนิยามของกลุ่มลัทธิเรา
อย่างไรก็ตาม การที่ในกลุ่มผู้นำยังมีคนที่ชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ไม่สำเร็จอยู่
เท่ากับว่ากลุ่มลัทธิของเรายังอ่อนแอ หรือตัวฉันยังไม่ได้เรื่องนั่นเอง”

“อาจารย์ ไม่จริงหรอกครับ” ชายสูงวัยที่นั่งอยู่ใกล้เรนซากิมากที่สุด
กล่าว ทุกคนในกลุ่มลัทธินี้เรียกเรนซากิว่าอาจารย์ “หากมีคนนอกจิต
หมายความว่าตัวเขาเป็นคนโง่ต่ำ ไม่ใช่ความผิดของอาจารย์เลย”

“ไม่หรอก เป็นเพราะความอ่อนต่อโลกของฉันเอง ดังนั้นสิ่งที่ฉัน
ควรทำคือการช่วยเหลือเขา เดี่ยวฉันจะทำพิธีชำระล้าง”

“แสดงว่าอาจารย์รู้ตัวคนร้ายที่คิดทรยศแล้วหรือครับ”

เรนซากิยิ้มให้กับคำพูดของลูกศิษย์

“เราหยุดเรียกเขาว่าคนร้ายดีกว่า เราเป็นพวกเดียวกัน เขาแค่ชำระ
ล้างจิตใจไม่สะอาดพอจริงๆ เขาน่าสงสารนะ” เรนซากิมองไปตรงกลางแถว
คนที่นั่งเรียงกันอยู่ “หัวหน้าสายที่ 5 ช่วยออกมาตรงหน้าฉันหน่อย”

คนที่ถูกเรียกคือชายร่างอ้วนใส่แว่น อายุ 40 กว่า เขากระพริบตา
ปริบๆ ทำหน้าแข็งเครียด “เรียกผม...หรือครับ”

“ใช่ คุณนั่นแหละ”

“ทำไมเป็นผม...”

“เดี๋ยวฉันจะบอกเหตุผลทีหลัง ช่วยออกมาข้างหน้าก่อน”

ชายที่ถูกเรียกว่าหัวหน้าสายที่ 5 ลุกมาอย่างเก้ๆ กังๆ ด้วยสีหน้า

งุนงงและกังวลใจ เขาก้าวออกมาตรงหน้าเร็นซากิแล้วนั่งพับขา

‘สมาคมกูไ’ มีหัวหน้าสาย 10 คน พวกเขาบริหารสมาคมภายใต้เร็นซากิ ตอนนี้ทั้ง 10 คนอยู่ที่นี้ คนอื่นๆ ต่างจ้องมองหัวหน้าสายที่ 5 ด้วยสีหน้าตื่นตระหนก ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่าเขาจะถูกเรียกชื่อ

“หัวหน้าสายที่ 5” เร็นซากิเรียกด้วยสีหน้าอ่อนโยนและน้ำเสียงที่นุ่มนวล

“ที่นี่คือสถานที่ชำระล้างจิตวิญญาณให้บริสุทธิ์ การสารภาพความจริงทุกอย่างก็ถือเป็นการชำระล้างจิต ถ้ามีอะไรปิดบังอยู่จงสารภาพออกมา เผยความชั่วร้ายที่อยู่ในใจของคุณออกมา”

หัวหน้าสายที่ 5 สายหน้าปฏิเสธรด้วยท่าทางร้อนรน

“เปล่า...ผมไม่มีอะไรปิดบังนะครับ จะบอกว่าผมทรยศอาจารย์ฉันหรือ ไม่มีทางครับ เป็นไปไม่ได้หรอก ไม่มีเรื่องแบบนั้นแน่นอน ผมเป็นผู้บริสุทธิ์”

“อย่างนั้นหรือ เร็นซากิ ชิโคคนี่เห็นทุกอย่าง หรือคุณจะบอกว่าจิตวิญญาณของฉันต่างหากที่สกปรก”

“เปล่าครับ...เรื่องนั้นมัน...อาจจะมีอะไรผิดพลาด”

“ฉันหรือ ถ้าฉัน...ลองถามใจของคุณดูอีกทีแล้วกัน”

เร็นซากิหายใจเข้าลึกๆ หลับตาทำสมาธิ จากนั้นค่อยๆ ยกแขนทั้งสองข้างขึ้น หันฝ่ามือไปทางหัวหน้าสายที่ 5 นามิสงสัยว่าเขาจะทำอะไรต่อ ทันใดนั้น “โอ๊ย” หัวหน้าสายที่ 5 ร้องออกมา เขาล้มหายหลังด้วยพลังมหาศาล

เร็นซากิวางมือทั้งสองข้างบนเขา

“เป็นยังไง รู้สึกไหมว่าจิตวิญญาณที่แปดเปื้อนได้ออกไปแล้ว”

หัวหน้าสายที่ 5 ก็มองร่างตัวเองทั้งๆ ที่ยังหมอบอยู่ ใบหน้าเขาหวาดกลัวและตื่นตระหนก “เป็นยังไงบ้าง...” เร็นซากิถามอีกครั้ง

หัวหน้าสายที่ 5 สายหวดิก

“ผมรู้สึกครับ แต่ไม่ใช่ะ ผมไม่ได้ทรยศอาจารย์หรือใครทั้งนั้น”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น เรนซากิทำท่าเหมือนเมื่อสักครู่ หลังจากนั้นไม่กี่วินาที หัวหน้าสายที่ 5 ก็รีดร้องดินทุรนทุรายอยู่บนเสื่อทาทามิ

“ดูเหมือนวิญญาณชั่วร้ายยังไม่ออก” เรนซากิพูดพลางเอามือลง “ทำไมคุณถึงได้เป็นหัวหน้าสายที่ 5 นะ ฉันล่ะแปลกใจจริงๆ คุณไปถูกจิตใจชั่วร้ายครอบงำเมื่อไรกัน”

“ไม่ใช่ะครับ อาจารย์เข้าใจผิด เชื่อกผมเถอะ” หัวหน้าสายที่ 5 พูดพลางหายใจหอบถี่ ใบหน้ายังคงเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

นามิจึงเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความเฉยเมย ช่วงเป็นการแสดงที่ยอดเยี่ยม บางทีนี่อาจจะเป็นการแสดงเพื่อโฆษณาชวนเชื่อว่าเป็นเรนซากิมิพลังเหนือธรรมชาติ เขาคงตกลงกันไว้ก่อนแล้วแน่ๆ เพราะรู้ว่าจะมีนิตยสารรายสัปดาห์มาสัมภาษณ์ ฝีมือการแสดงบทสารถีภาพบาปของหัวหน้าสายที่ 5 นี่ใช้ได้เลย แต่ถ้าเขียนเรื่องแบบนี้ลงบทความมีแต่จะทำให้คนอ่านดูโง่งน่ะสิ ไม่สิ คงจะถูกหัวหน้าบรรณาธิการด่าตะเพิดก่อน

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะไม่ใช่วิธีของตัวเอง แต่นามิก็กังวลว่าพวกเขา คิดจะหาข้อสรุปอย่างไรกับละครปาหี่นี้ ถ้าหัวหน้าสายที่ 5 ไม่ยอมรับผิดชอบ ก็เท่ากับว่าเรนซากิมิพลังไม่พอ แต่หากเขายอมรับผิดชอบ อาจจะโดนลดตำแหน่ง ถูกขับไล่ หรือไม่ก็ผู้ชายคนนี้นี่ไม่ใช่หัวหน้าสายที่ 5 ตั้งแต่แรก เขาอาจจะเป็นคนนอกที่ใครพามาแค่วันนี้

ถ้าอย่างนั้น นามิคิดว่าตัวเองเข้าใจเรื่องราวแล้ว บางทีผู้ชายคนนี้นี่คงเป็นนักแสดง ถ้าไม่ใช่มืออาชีพคงแสดงบทนี้ไม่ได้

แล้วคนอื่นล่ะ นามิทอดสายตาไปรอบๆ ทุกคนแสดงอาการตกใจและหวาดกลัว พร้อมกับมองหัวหน้าที่ 5 กับเรนซากิสลับไปมา สีหน้าที่เห็นดูไม่เหมือนการเสแสร้งแกล้งทำ พวกเขาไม่น่าจะเป็นนักแสดงกันหมด แต่คิดว่าอาจจะเป็นก็ได้ไว้ก่อนดีกว่า

“นี่เป็นโอกาสสุดท้าย” เรนซากิพูด “จะยอมรับความผิดไหม”

แต่หัวหน้าสายที่ 5 หมอบตัวไม่ยอมตอบอะไร เรนซาก็ส่ายหัวเบาๆ
หลับตาแล้วผายมือทั้งสองไปทางลูกศิษย์อ้วน “เฮ้...” หัวหน้าสายที่ 5
ติดตัวขึ้นส่งเสียงเหมือนสัตว์ป่าแล้วก็พุ่งตัวไปที่หน้าต่าง ช่างภาพทานากะ
ที่นั่งข้างนามิกดขัดเตอร์

ไม่มีใครห้ามทัน หัวหน้าสายที่ 5 กระโดดพุ่งหลาวจากหน้าต่างลง
ไปโดยไม่ลังเล ซึ่งหน้าต่างบานนั้นสูงจากพื้น 5 ชั้น

2

คุซานางิไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์ เพราะมามียะอธิบายแค่รอบเดียว
กว่าจะพอเข้าใจก็ต้องถามโน่นถามนี่ แต่ก็ยังมีเรื่องที่ไม่เข้าใจ

“หัวหน้า...” คุซานางิพูด “นี่เป็นคดีหรือครับ”

มามียะหมุนเก้าอี้ตัวเองกลับมา

“จะว่าเป็นคดีก็เป็นนั่นแหละ มีคนตายด้วย”

“เรื่องนั้นผมทราบครับ แต่เป็นคดีที่เรา...แผนกสืบสวนที่ 1 ของ
สำนักงานตำรวจแห่งชาติรับผิดชอบหรือครับ”

“ถ้าแค่ฟังเหตุการณ์ ก็เป็นคดีที่เราต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว มีคนตาย
แล้วก็มีคนสารภาพว่าตัวเองเป็นคนฆ่า ทำให้ตกลงมาจากชั้น 5 ของตึก”

“ชักงูหรือครับ”

“ไม่ใช่ชักงู เห็นบอกว่าเป็นพลั้งจิต เป็นการใช้พลั้งจิตสะกดจิต”

คุซานางิใช้ปลายนิ้วกดขมับขวา ชักจะปวดหัวนิดๆ

“หัวหน้าพูดจริงหรือเปล่าครับ”

“แน่นอนสิ จริงจังเลยล่ะ”

คุซานางิมองเพดานสายหวัโคลงเคลง

มามีเยกวาดสายตามองไปรอบๆ แล้วโน้มตัวมาข้างหน้า

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ทั้งหัวหน้าแผนก ทั้งกรรมการบริหารไม่ได้คิดจะตั้งกองอำนาจการกลางสืบสวนคดี ตำรวจท้องถิ่นก็ยังบอกว่าผลการตรวจสอบที่เกิดเหตุไม่มีอะไรน่าสงสัย พวกเราคงไม่โดนไล่เตะเพ็ดรอก”

“ฉันทำไมผมเป็นคนเดียวที่ต้องไปสนท้วงที่ด้วยล่ะครับ”

“ก็งานนั้นกำลังร้องให้ขอความช่วยเหลืออยู่นะสิ เห็นบอกเพิ่งเคยเจอคดีประหลาดแบบนี้ครั้งแรก ถึงจะรู้ตัวผู้ต้องสงสัย แต่ยังไม่รู้จะสืบสวนยังไงดี เขาได้ยืนยันว่าแผนกสืบสวนที่ 1 ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีตำรวจสายสืบที่คุ้นเคยกับคดีทำนองนี้ ก็เลยขอความช่วยเหลือกับหัวหน้าแผนก”

“เดี๋ยวนะ ตำรวจสายสืบที่ว่าหมายถึงผมหรือครับ”

“แล้วมีคนอื่นอีกหรือไง อุทสึมิกิยังไม่เก่งพอ”

คุซานางิหักคอดังกรือบแกร็บ รู้สึกเหมือนโดนดูพลั่ง

มามีเยลุกขึ้นเอามือวางบนไหล่คุซานางิ

“จะเศร้าไปทำไมกัน ถูกเจาะจงตัวแบบนี้จะตาย เขายินดีต้อนรับนายแน่ แสดงความเก่งกาจของนายให้ตำรวจท้องถิ่นดูไปเลย”

คุซานางิไม่มีเรี่ยวแรงจะตอบอะไรกลับไป ได้แต่ร้องเฮ้ออย่างเซ็งๆ

วันนี้เวลาประมาณ 10 โมงเศษ ‘สมาคมกุโอ’ ซึ่งเป็นนิติบุคคลเพื่อการศาสนาแจ้งมาที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติว่ามีผู้นับถือคนหนึ่งกระโดดลงมาจากตึก และถูกนำตัวส่งตัวโรงพยาบาลแต่ได้รับการยืนยันว่าเสียชีวิตในเวลาต่อมา สาเหตุของการเสียชีวิตเนื่องจากสมองได้รับความกระทบกระเทือน มีโอกาสน้อยมากที่จะรอด เพราะผู้เสียชีวิตตกจากหน้าต่างชั้น 5 ลงไปที่ลานจอดรถซึ่งเป็นพื้นยางมะตอย

เหล่าตำรวจท้องถิ่นรีบุดไปสถานที่เกิดเหตุ เมื่อไปถึงก็สอบถามผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ เริ่มจากศาสดา เรนซากิ ชิโค แต่กลับได้ฟังเรื่องไม่คาดฝัน นั่นคือผู้ตายกระโดดลงไปเอง แกมเขายังยืนยันกรานว่าตัวเองใช้พลังจิต

สถานีตำรวจเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของกรุงโตเกียวจึงเกิดความปลอดภัยมาเป็นธรรมดา

จากข้อมูลที่ได้มาจากคามิยะ ‘สมาคมกูโอ’ เป็นกลุ่มลัทธิใหม่ที่ก่อตั้งมายังไม่ถึง 5 ปี แต่มีสาวกเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว พลั้งซัปปะเคื่อนั้นมาจากความสามารถเฉพาะตัวของศาสตราจารย์ ชิโค เมื่อก่อนเขาเป็นนักจัดกระดูก พออายุย่างเข้า 35 ปี เขาเริ่มศึกษาเกี่ยวกับพลังลมปราณ จนอายุ 40 ปีกว่าๆ เขาก็เริ่มต้นการรักษาด้วยซิงกงภายนอก ประสิทธิภาพการรักษาทำให้เขามีชื่อเสียง มีผู้ป่วยแวะเวียนมามากจากทั่วประเทศ แต่ช่วงนั้นยังไม่ได้มีกิจกรรมทางศาสนาแต่อย่างใด หลังจากเปลี่ยนชื่อเป็น ‘สมาคมกูโอ’ เขาจึงอ้างตัวเป็นศาสดาและสร้างบรรยากาศทางศาสนาด้วยการจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น พิมพ์หนังสือ และจัดการบรรยาย ทำให้ผู้ศรัทธามีจำนวนเพิ่มขึ้น

กลุ่มลัทธิแบบนี้ ย่อมเคยถูกผู้ที่เคยเลื่อมใสฟ้องร้องว่าโดนหลอกหลวง แต่เท่าที่ผ่านมายังไม่เคยเจอปัญหาใหญ่โตอะไร แล้วก็ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับพวกชาวบ้านในพื้นที่ด้วย คดีในคราวนี้จึงถือว่าเป็นคดีข้อหาครั้งแรกสำหรับกลุ่มลัทธิ

พอคุซานางิไปถึงสน.ท้องที่ เขาได้รับการต้อนรับขับสู้อย่างดีจริงๆ

“สวัสดีมาโปรดจริงๆ ผมเพิ่งจะเคยเจอคดีแบบนี้ ไม่รู้ว่าเป็นการฆาตกรรม ฆ่าตัวตาย หรืออุบัติเหตุกันแน่ มีดแปดด้านไปหมด พอได้ผู้เชี่ยวชาญมาช่วยอย่างนี้ค่อยโล่งใจหน่อย” หัวหน้าแผนกสืบสวนหน้าแบนกล่าวอย่างอารมณ์ดี

“ผมไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญหรอกครับ แคว้จ๊กกับนักฟิสิกส์”

“ไม่หรอก นั่นแหละเรื่องสำคัญ พวกเราต้องเรียนรู้อีกเยอะ”

หัวหน้าฝ่ายสืบสวนหัวเราะว่าพูดกับลูกน้องว่า “นั่นที่เหลื่อฝากด้วยนะ” แล้วเดินจากไป

เหมือนจะเลียงไม่มายุ่งเกี่ยวอีก

ชายร่างเล็กหน้าตาเป็นมิตรชื่อ ฟุจิโอกะ เป็นผู้รับผิดชอบหลักของคดีนี้ เขาหันไปทางคุซานางิ โค้งคำนับอย่างอ่อนน้อมแล้วพูดว่า “ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ”

“ผมคงจะช่วยเหลืออะไรได้ไม่มากหรอกนะ” คุซานางิออกตัวไว้ก่อน “แล้วมีใครมารายงานตัวแล้วบ้าง”

“ตอนนี้อยู่ที่ห้องสืบสวนครับ จะไปพบเลยไหมครับ”

“เอาสิ ไปพบเลยแล้วกัน”

คนที่นั่งสงบเสียมรออยู่ในห้องสืบสวนคือชายใส่ชุดเสื้อกางเกงสีขาว ผิวดำ หัวโล้น ร่างกายกำยำ คางแหลม ดูเหมือนนักบวชที่ปฏิบัติธรรมมานาน

พอคุซานางินั่งลงฝั่งตรงข้าม ชายผู้นั้นซึ่งนั่งหลับตาอยู่ก็ลืมตาขึ้น ก้มศีรษะช้าๆ

“ผมชื่อคุซานางิ จากแผนกสืบสวนที่ 1 สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จะให้เรียกคุณว่าอะไรดีครับ”

จากข้อมูลที่ได้รับจากฟุจิโอกะ ชื่อจริงของเขาคือ อิชิโมโตะ คาสึโอะ อาชีฟ ‘ศาสตาของสมาคมกุไโ’

“เรียกเรนซาก็ได้ ฉันทิ้งชื่อเก่าไปแล้ว” เขาตอบด้วยน้ำเสียงสุ่ม

“เฮลละ คุณเรนซาคิ ช่วยเล่าว่าคุณทำอะไรบ้างให้ผมฟังอย่างละเอียดที่สุดด้วยครับ เอ่อ...หมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนประชุมผู้บริหารของสมาคมนะครับ”

“อ้อ ฉันมีเรื่องที่ต้องถามให้แน่ใจ ก็เลยเรียกประชุมผู้บริหารของสมาคมเป็นวาระพิเศษ”

เรนซาคิเล่าว่าเรื่องที่อยากจะถามคือเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สินของกลุ่มลัทธิ จากการตรวจสอบภายในพบว่ามีการใช้จ่ายเงินจำนวนมาก ซึ่งมีที่มาที่ไปไม่ชัดเจน คนที่น่าสงสัยคือ นาคางามิ มาซากาซึ หัวหน้าสายที่ 5 ซึ่งดูแลบัญชี จึงตั้งใจจะถามความจริงจากเขา โดยใช้วิธีส่งพลังจิตไปที่ใจ

ของนาคางามิ เพื่อเรียกร้องให้เขารู้สึกผิดชอบชั่วดี หากจิตใจได้รับการชำระล้างให้บริสุทธิ์แล้ว อีกฝ่ายจะไม่โกหก

“แต่ฉันคิดไม่รอบคอบ พอรีบร้อนจะค้นความจริงจนกลายเป็นไล่ต้อนเขาให้จนมุม จิตใจของเขาทนความเจ็บปวดไม่ไหว ก็เลยเกิดเรื่องแบบนั้น...ฉันฆ่าเขาเอง ฉันเป็นฆาตกร ก็เลยตั้งใจมาขอตัว” ใบหน้าของเรนซากิแสดงความปวดร้าว เขาจึงตรงไปที่คุซานางิ

คุซานางิกอดอก ตามองเอกสารที่ถืออยู่ เรื่องที่เรนซากิเล่ามาแทบจะเหมือนกับที่ได้ฟังมาจากมายิยะ ถึงแม้คำพูดจะออกมาจากปากของเจ้าตัว แต่ไม่รู้สึกละอายว่าไม่น่าเชื่อถือ

“คุณบอกว่าส่งพลังจิตไปใช่ไหมครับ ที่ว่าส่งพลังจิตเข้าไปในใจของเหยื่อมันทำอย่างไรหรือครับ”

“มันก็คือการตั้งจิตอย่างแรงกล้า ตอนนั้นฉันภาวนาให้ใจของหัวหน้าสายที่ 5 ได้รับการชำระล้างให้บริสุทธิ์”

“ทำยังไงครับ”

“ยังงั้นหรือ ฉันจะหันฝ่ามือทั้ง 2 ข้างไปที่หน้าอกของอีกฝ่าย แบบนี้แล้วหลับตาลง” เรนซากิทำตามนั้น แล้วเอามือลงทันที

คุซานางิเริ่มปวดหัวตึงๆ แต่พยายามไม่แสดงออกทางสีหน้า

“คุณเคยทำเรื่องทำนองนี้มาก่อนหรือเปล่าครับ ที่ว่าส่งพลังจิตเข้าไปในใจของคนที่ถูกโกหก เพื่อให้เขาสารภาพความจริงออกมา”

เรนซากิพยักหน้าหนึ่งๆ

“เคยสิครับ ถ้าจะพูดให้ถูก ฉันทำแบบนี้อยู่ทุกวัน ผู้คนมากมายจากทั่วประเทศแบกความทุกข์มาหาฉัน หน้าทีของฉันคือการขจัดเรื่องทุกข์ใจด้วยการส่งพลังจิตไปชำระล้างจิตใจของคนเหล่านั้นให้บริสุทธิ์”

“อย่างนี้เอง ถ้าอย่างนั้นระหว่างที่กำลังประกอบพิธีกรรมนั้น...”

“กรุณาเรียกว่าการส่งพลังจิตแทนพิธีกรรมได้ไหมครับ ที่หมายถึงการส่งพลังจิตให้อีกฝ่าย” เรนซากิแสดงสีหน้าหงุดหงิด

“ส่งพลังจิต...หรือครับ ได้ ถ้าอย่างนั้นตอนที่คุณส่งพลังจิต เคยเกิดเหตุการณ์อย่างคราวนี้ไหมครับ”

เรนซากิส่ายหน้า

“มีบ้างที่บางคนสะเพีใจจนร้องตะโกนออกมาหรือไม่ก็ร้องให้พุ่มพ่ายอยู่ตรงนั้น แต่เรื่องทำนองนี้เพิ่งเคยเกิดขึ้น ปกติแล้วฉันจะส่งพลังจิตเพราะอยากจะช่วยเยียวยาจิตใจของแต่ละคน แต่ตอนนั้นมีความแค้นส่วนตัวเรื่องที่ทำหน้าสายที่ 5 ทุจริตปะปนด้วยเลยทำให้พลังจิตแข็งแกร่งเกินไป ไม่ว่าจะเป็นยังไงฉันต้องขอโทษญาติผู้เสียชีวิตและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคน”

คุซานางิตัดสินใจไม่ได้ว่าสิ่งที่พูดออกมานั้นเป็นความรู้สึกของเขาจริงๆ หรือเปล่า เราส่งพลังจิตไปชักจูงคนอื่นได้จริงๆ หรือ ทว่าคดีได้เกิดขึ้นแล้ว

“ผมมีเรื่องจะขอร้องสักเรื่องครับ” คุซานางิพูด “ช่วยส่งพลังจิตมาให้ผมได้ไหมครับ”

เรนซากิเบิกตาโต แล้วถามว่า “ให้ทำที่นี้หรือ”

“ครับ ไม่ได้หรือ”

เรนซากิอิงไปสั๊กพักแล้วยิ้มมุมปาก

“ได้สิครับมาลองดูกัน”

“ผมต้องทำยังไงบ้างครับ”

“ไม่ต้องทำอะไรเลย ทำตัวให้สบายอย่างนั้นแหละ”

พอคุซานางิทำตามทีบอก เรนซากิหันฝ่ามือไปทางเขาเหมือนเมื่อสักครู่นี้แล้วหันกลับตาลง คุซานางิรู้สึกว่าเขาค้างอยู่ในสภาพนั้นประมาณ 10 วินาที

และแล้วเรนซากิก็ลืมตาขึ้น “เป็นอย่างไบบ้างครับ”

คุซานางิเอียงคอ “ก็ไม่ได้รู้สึกอะไรเป็นพิเศษ”

“นั่นสินะ พอส่งพลังจิตไปฉันก็รู้อยู่แล้ว คุณไม่ได้ต้องการให้ฉันช่วย

แค่อยากทดสอบฉันเท่านั้น คนประเภทนี้พลังจิตจะส่งไปไม่ถึง คุณเป็นคนใจแข็ง” เรนซากิว่าแล้วยิ้มให้

3

“เรื่องนั้นดูเหมือนจะไม่เกี่ยวข้องกับฟิสิกส์เลยนะ” ยุกว่านั่งเก้าอี้บนที่พักรถแท็กซี่ พุดแบบไม่สนใจ แล้วหยิบถ้วยกาแฟที่วางอยู่บนโต๊ะ

“นี่ก็อยู่แล้วเชียรว” คุณานางิกิจิบกาแฟสำเร็จรูป

คุณานางิมาที่ห้องวิจัยที่ 13 ของภาควิชาฟิสิกส์ มหาวิทยาลัยเทโตะ เพื่อถามความเห็นของเพื่อนที่เป็นนักฟิสิกส์เกี่ยวกับคดี ‘สมาคมกู’¹

“มันเป็นเรื่องทางจิตวิทยาชัดๆ ใกล้เคียงกับเรื่องการบอกใบ้และผลของยาหลอก¹ ฉันไม่รู้รายละเอียดหรอกนะ แต่เป็นไปได้ว่าอาจจะใช้เทคนิคการสะกดจิตเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย”

“หน่วยพิสูจน์หลักฐานก็พุดแบบนี้เหมือนกัน แต่จะว่าไปแล้วก็ได้ยินมาว่าพวกเขาก็ไม่ค่อยรู้เรื่องทำนองนั้นสักเท่าไร”

ในกิจกรรมทางศาสนาบางอย่าง มีการควบคุมจิตใจ ทำให้สาวกขาดความสามารถในการตัดสินใจในภาวะปกติ และมีมน้อยที่นำไปสู่พฤติกรรมทำร้ายตัวเองด้วยความคิดชั่ววูบ คนในหน่วยพิสูจน์หลักฐานที่คุ้นเคยกันบอกว่า คดีนี้ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น

“ผู้เลื่อมใสต้องการความช่วยเหลือ ศาสนาเป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร แล้วศาสดาคนนั้นล่ะเป็นยังไง ถูกจับในฐานะฆาตรกรหรือ”

¹ ผลของยาหลอก (Placebo Effect) คือ การที่ผู้ป่วยสามารถถูกกระตุ้นให้หายหรืออาการดีขึ้นได้จากการเชื่อว่าพวกเขากำลังได้รับการรักษา

คุชานางิสายหิวแล้ววางถ้วยกาแฟลง

“ไปจับไม่ได้หรอก ก็เขาไม่ได้แตะต้องอีกฝ่ายเลยแม้แต่ปลายนิ้ว แค่มองฝ่ามือทั้งสองข้างใส่แล้วหลับตา แล้วจะแจ้งข้อหาฆ่าผู้อื่นได้ยังไง แม้แต่เหตุผลที่จะกักตัวก็ยังไม่ มีเลย ต้องรีบมาขอความช่วยเหลือจากนาย”

“ผู้เห็นเหตุการณ์มีแต่กลุ่มสาวกไซ้ไหมล่ะ ไม่มีใครเกี่ยวข้องแน่หรือ ทุกคนเตรียมคำพูดให้ตรงกันเพื่อปกป้องศาสดาหรือเปล่า”

“ก็น่าจะเป็นได้ ฉันเลยถือโอกาสตอนไปดูสถานที่เกิดเหตุ ขอพบพวกผู้บริหารที่อยู่ในเหตุการณ์ด้วยเลย”

สำนักงานใหญ่ของ ‘สมาคมกุโอ’ อยู่บนเนินเขาแถบชานเมือง คุชานางิเข้าไปที่นั่นตามที่ฟูจิโอะกะบอกทาง เมื่อเห็นรูปแบบของอาคาร นายตำรวจหนุ่มถึงกับตาลุกวาว มันเป็นอาคาร 5 ชั้นทรงสี่เหลี่ยม บนผนังมีภาพวาดเรเนสซาส์ทำท่างังสมาธิอยู่เต็มไปหมด ใบหน้านั้นถูกวาดให้ดูดีกว่าตัวจริงมาก

อาคารชั้นแรกเป็นห้องปฏิบัติธรรม ตั้งแต่ชั้น 2 ถึงชั้น 4 เป็นห้องพักของคณะผู้บริหาร ส่วนหนึ่งของชั้น 5 เป็นห้องพักของเรเนสซาส์ ส่วนพื้นที่ที่เหลือใช้เป็นห้องแสดงพลังจิตของเรเนสซาส์ ซึ่งเรียกกันว่า ‘ห้องชำระล้างจิตใจ’ คดีในครั้งนั้นก็เกิดขึ้นที่ ‘ห้องชำระล้างจิตใจ’

ที่นี่เป็นห้องสี่เหลี่ยมที่ไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษนอกจากที่นั่งประดานซึ่งสูงเกือบ 50 ซม. ไม่มีแม้กระทั่งอุปกรณ์เครื่องใช้และเฟอร์นิเจอร์สักชิ้น การตกแต่งเพียงอย่างเดียวที่มีคือเครื่องหมายคล้ายเกล็ดหิมะประดับอยู่บนผนังตรงที่นั่งประดาน เครื่องหมายนี้พบเห็นได้ทุกที่ในตัวอาคาร มันชื่อว่า ‘ดาวกุโอ’ เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ปกป้องรักษาเรเนสซาส์

ผู้ที่พาเข้าไปในตัวอาคารคือชายมีอายุคนหนึ่งชื่อ มาจิมะ มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าสายที่ 1 และเป็นสาวกคนแรกของเรเนสซาส์ด้วย

“ผมโล่งใจจริงๆ ที่อาจารย์ถูกปล่อยตัวทันที ตอนที่ท่านบอกว่าจะมอบตัวพวกผมก็จริง ถึงแม้จะเป็นผลจากการส่งพลังจิต แต่การที่หัวหน้า